

"Den förödande skolan"

En hoppfull och glad liten unge som ville lära sig allt kom till skolan. Kunde redan grunderna – läsa, skriva och räkna lite grann och jag visste att jag ville lära mig mera. Tjiden. I skolan försvann hoppet och glädjen mer och mer för varje dag.

Fick inte längre vara vänsterhänt. Va?

Såg att flera hade svårt att skriva en sida med små a, b och c:n. Sen samma med stora A, B och C.

Jag var en vänlig själ så jag sprang runt och hjälpte andra så fort jag var klar med min uppgift. Men fy, fy – skamvrån eller korridoren, oftast den senare.

Innan första klass var klar hade jag fått nog, vägrade att gå dit mer.

Fick börja i nästa skola, tyvärr även det en flickskola, om möjligt ännu värre.

Min pappa var pälshandlare så de äldre fina flickorna kom och bjöd mig (lilla mig) att vara med i deras klubb.

Va e de för djävla klubb? svarade jag.

Jo det är våran pälsklubb för oss som är lite finare, du vet.

Helvete heller, svarade jag.

Det var en fin flicka som drog med sig sitt gäng och mobbade en liten tjej. Hon fick inte klä sig som vi andra och hon var tvungen att ha håret i en fläta så hon var ett lätt offer.

Tills jag kom. Jag gav mig på deras lilla boss, kastade hennes mössa under en bil och förklarade att om hon så mycket som tittade fel på lilltjejen med flätan, så skulle jag kasta in henne under bilen.

De tänkte relegera mig, men jag fick vara kvar på nåder. Undrar hur mycket mina föräldrar fick krypa eller kanske min rika mormor la sig i. Hon tålde mig aldrig men tyckte kanske att det skulle vara genant med ett barnbarn som blev relegerad

redan i andra klass.

Text: Eva Edqvist

Bilden från Svenska Dagbladet, troligtvis från 1959. Eva, till höger, hopparad av reporter och fotograf med en diplomatdotter för att visa läsarna att det inte fanns några rasmotsättningar.